

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Welcoming May Day in Greek. Reflecting upon the past...

Καλωσορίζοντας την Πρωτομαγιά, εργατική και ανοιξιάτικη, στη Μελβούρνη του 2015... Καλωσορίζοντας την μεθύσι και ένα κείμενο που γράφτηκε και δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στην Αθήνα του 2005...

«Η συλλογική μνήμη ξεφτίζει, τα επιτεσιακά αφιερώματα των ΜΜΕ ελαχιστοποιούνται, αυτοί που έφυγαν, αυτοί που απόμειναν, αυτοί που θα 'ρθουν...

Χωριά χωρίς παιδιά στην επαρχία, αλυσοδεμένες αυλόπορτες, πεσμένοι τοίχοι...

Πρέφα και θύμισες στα καφενεία της επαρχίας, γκρίνια και προσδοκία, για τους επισκέπτες των εορταστικών τριήμερων του χρόνου...

Παιδιά, εγγόνια, συγγενείς, περαστικοί, τουρίστες, οι επισκέπτες των σαββατοκύριακων, των εορτών, της σχολής!

Υψηλοεισοδηματικές γειτονιές με περισσότερα σκυλιά και λιγότερα παιδιά στην πόλη!

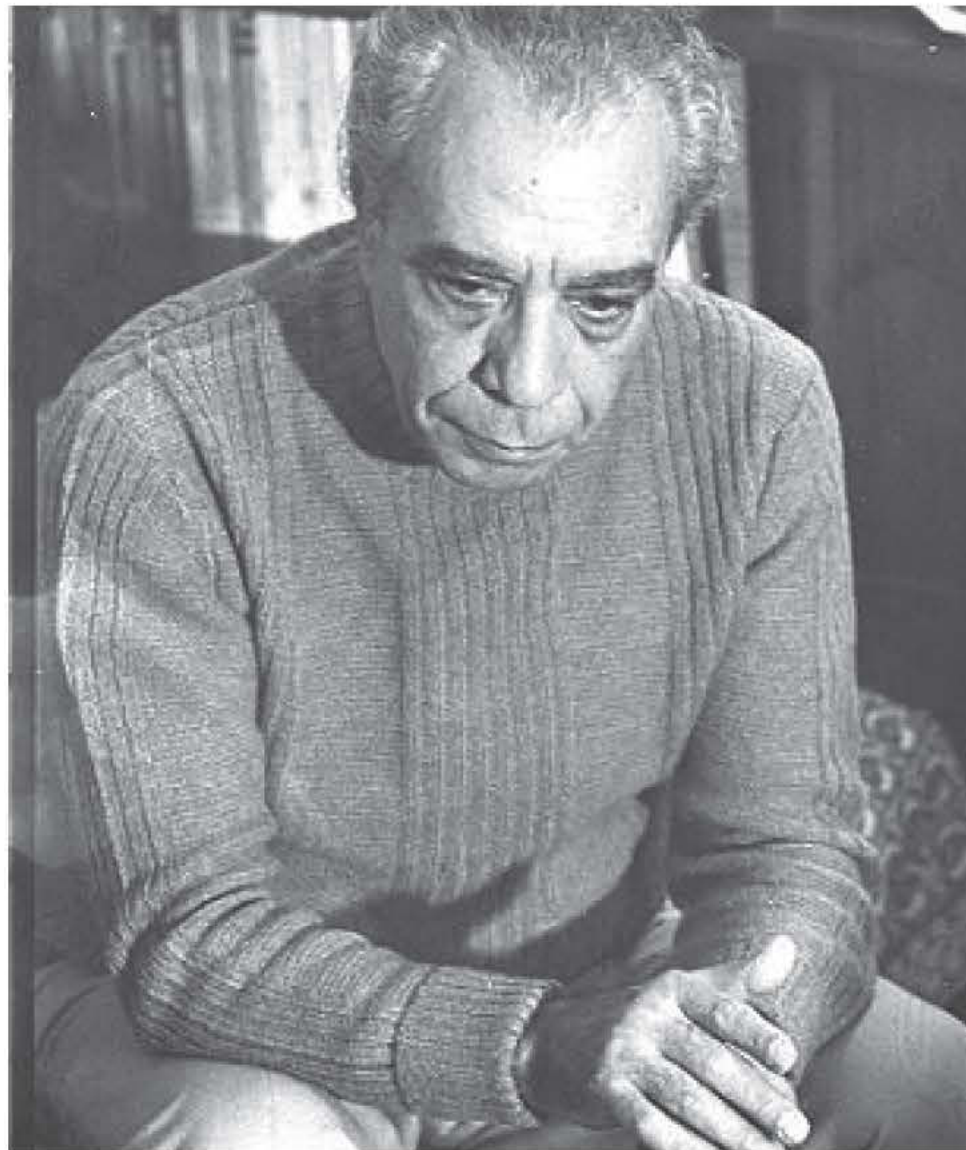
Στην Καστοριά, στο Ναύπλιο, Ερμούπολη και βάλε, φίλοι των τεχνών και των στοχασμών ασφυκτούν, γκριλιάζουν...

Χαμηλής ακροαματικότητας σταθμούς ακούν, μικρής εκλογικής απήχησης κόμματα ψηφίζουν, περιορισμένης κυκλοφορίας έντυπα διαβάζουν, ταινίες που δεν κόβουν πολλά εισιτήρια βλέπουν, στο ραδιόφωνο η Τζόαν Μπαέζ (Joan Baez) από τα βήθη μιας δεκαετίας μακρινής, μυθικής, ονειρικής, για τους ρομαντικούς και τους αλλοπαρμένους, τραγουδάει πως η αγάπη δεν είναι παρά μία λέξη με λίγα γράμματα...

Στους δρόμους της Αθήνα, ηλικιωμένοι διαδηλωτές με «κεντ-μπαντς», που σύμφωνα με το πανό τους είναι μέλη οικολογικής οργάνωσης, διαδηλώνουν ενάντια στην αμερικανική εισβολή στο Ιράκ και αυτοβιντεοσκοπούνται ταυτόχρονα!

Στοιβαγμένα στην άκρη του δρόμου τα αδιάθετα προκάτ πλακάτ, για την εκδήλωση διαμαρτυρίας, που ήταν πολύ περισσότερα από τους ίδιους τους διαδηλωτές!

Στις προθήκες των βιβλιοπωλείων, ο

Μπομπ Ντίλαν (Bob Dylan) κοιτάει πίσω, στον πρώτο τόμο της αυτοβιογραφίας του.

Στις σελίδες βιβλιοκριτικής των εφημερίδων και των περιοδικών, στην κρατική τηλεόραση, αναφορές, συνεντεύξεις, αφιερώματα με την ευκαιρία της επανέκδοσης των «ακυβέρνητων πολιτειών» του Στρατή Τσίρκα.

Μπορείς να κάνεις τέχνη χωρίς ορισμό βίωμα;

Μπορείς να γράψεις ποίηση; Λάιτ κριτική, λάιτ πολιτική, λάιτ αισθητική, λάιτ γραφή, αδέσποτα σκυλιά, αδέσποτα παιδιά, πρεζόνια και λούμπεν, ξεπεσμένα καμάκια στα παγκάκια, στα παρκάκια, στα δρομάκια της πόλης.

Ακόμα και φρικιά σταυροκοπούνται! Κι όταν πεθαίνουν ποιητές...

Όταν πεθαίνουν ποιητές, ακόμα και αγαπημένοι μας εκδοτικοί οίκοι αισθάνονται την ανάγκη, «αντί για μνημόσυνο» να «επαναγνωστοποιήσουν» στο αναγνωστικό τους κοινό, με πλη-

ροδρομικού σταθμού...

Στοχαστικές ατάκες, ερωτικές αντιζηλίες, κουβέντες για «τα θύματα της φλυαρίας του χειμώνα», ή για το «πώς το μέλλον πορεύεται με τις συνέπειες των παρενεργειών κι όχι των κύριων ενεργειών μας», τις παρέες ζωντανεύουν...

Παράνομα προσπεράσματα, επιθετικές συμπεριφορές, τιγκαρισμένα αυτοκίνητα, φρακαρισμένοι δρόμοι στο εθνικό και επαρχιακό οδικό δίκτυο της χώρας, στα εορταστικά και όχι μόνο, τριήμερα του χρόνου...

Πριν καιρό, φορώντας τα καλά τους ρούχα, διακριτικά, ευγενικά, προσεχικά, οι πιο επιμελείς σύνεδροι του ΠΑΣΟΚ στο Φάληρο, οι μετανάστες, κρατούσαν σημειώσεις.

Φύλλο και φτερό, κόντρα στον άνεμο πετώ, συντρόφους προσπαθώ να βρω, τιπιβίζει ένα τσουρουφλισμένο ταξιδιάρικο πουλί, που κάθετα ολομόναχο στα καλώδια της ΔΕΗ καθώς ο ήλιος δυει...

Τσαλαπατημένα τα πλαστικά σημαία στα πεζοδρόμια της πόλης μετά τις παρελάσεις των εθνικών γιορτών και το τέλος των ποδοσφαιρικών αναμετρήσεων...

Θολά φεγγάρια στον ουρανό, κατεβασιμένα παντζούρια και νεκροί γείτονες στις πολυκατοικίες, στοιβαγμένα σκουπίδια στους δρόμους, μεσόλικες και ηλικιωμένοι διαβάτες αδιάφορα περνούν, αστραφτερά τζιπάκια παράνομα παρκάρουν...

Αδέσποτα σκυλιά, ταξιδιάρικα πουλιά, κλοσάρ, μετανάστες, πρεζόνια, όλα τα απόκληρα των καιρών, όλα τα απόκληρα της πόλης, στις ελάχιστες, στις ετοιμόρροπες, στις ξεχασμένες από την αντιπαροχή και τους κληρονόμους μονοκατοικίες του μεσοπολέμου φωλιάζουν.

Ενώ στην άλλη μεριά του δρόμου... κυριλέ ξενυχτάδικα, δημοσιολογούντες με κόμπλεξ, υποθηκωμένα διαμερίσματα, υποθηκωμένες ζωές κάνουν σουλάτσα...

Υ.Γ. Για όσους/ες δεν τον αναγνωρίζουν... Στη φωτογραφία της ανάρτησης βλέπουμε το συγγραφέα Στρατή Τσίρκα.

Στο «κανάλι της Βουλής» συχωρεμένοι συγγραφείς ζημιές μας κάνουν...

Ο υπέργηρος Λέοντας Τολστόι (Leo Tolstoy), καβάλα σ, άλογο. Ο Ελίας Κανέτι (Elias Canetti) με κόκκινη γραβάτα και ημίπαλτο, κρατώντας το μαστούλι και το βαλιτσάκι του, ο Κανέτι που χάνεται μέσα στο ανώνυμο πλήθος κάποιου σιδ-

ρωμένες καταχωρήσεις, το συνολικό έργο των «πεθαμένων» ποιητών...

Σκόνη, θόρυβος, ορυμαγδός στους δρόμους της πόλης... Ανθισμένες νεραντζές, καταπονημένοι μαθητές, παλιά καφενεία με ηλικιωμένη πελατεία και τηλεόραση «πλάσματος», μικρομάγαζα μεταναστών, περάσματα παιδιών στους συνοικιακούς, στους λαϊκούς δρόμους της πόλης...

Στις οθόνες της τηλεόρασης, στις ουρές της γραφειοκρατίας, στα καφενεία της ανησυχίας, εκκλησιαστικές, δικαστικές, επιχειρηματικές, παραπολιτικές εξουσίες τις ζωές μας δυναστεύουν...

Στο «κανάλι της Βουλής» συχωρεμένοι συγγραφείς ζημιές μας κάνουν...

Ο υπέργηρος Λέοντας Τολστόι (Leo Tolstoy), καβάλα σ, άλογο. Ο Ελίας Κανέτι (Elias Canetti) με κόκκινη γραβάτα και ημίπαλτο, κρατώντας το μαστούλι και το βαλιτσάκι του, ο Κανέτι που χάνεται μέσα στο ανώνυμο πλήθος κάποιου σιδ-